

РЕШЕНИЕ

№ 4720

гр. София, 10.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 13.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Владова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **3239** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 38 ал. 6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Производството е образувано по жалба на Д. Т. Ш. от [населено място] срещу решение № Ж 213/2012 от 01.03.2013г. на Комисията за защита на личните данни, с което е оставена без уважение жалба с рег. № Ж 213 от 25.07.2012г. от Д. Т. Ш. срещу [фирма], [фирма] и [фирма] като неоснователна.

В жалбата си жалбоподателя твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради това, че е постановено в противоречие с материалния закон и при неправилна оценка на събраните по преписката доказателства. Твърди, че незаконосъобразно и в противоречие с доказателствата комисията е приела, че тя е дала съгласието си за използването на личните ѝ данни. Твърди, че това не е така и не е дала съгласие за използване на личните ѝ данни. Твърди, че това е така, тъй като тя само се е подписала под договор за мобилни услуги с [фирма], като в тази връзка е направено волеизявление от нейна страна за сключване на договора, но с този подпис тя не е дала съгласие за използването на личните ѝ данни и предоставянето им на трети лица. В тази връзка твърди, че в противоречие със закона и със собствените си правила комисията е приел, че е дала изрично съгласие за използването на личните ѝ данни. Твърди и че не може да се приеме, че по силата на общите условия на мобилния оператор се е съгласила личните ѝ данни да бъдат предоставяни на трети лица, тъй като тя няма възможност да възрази или да иска промяна в тези общи условия, тъй

като те са наложени в правоотношението от „по – силната страна”. Твърди освен това, че не е ясно с кои точно общи условия се е съгласила. Твърди освен това допуснато съществено нарушение на административно производствените правила, тъй като комисията не се е произнесла по част от оплакванията ѝ в жалбата, а именно по отношение на твърдението, че „К. Б. М.” са направили копие от личната ѝ карта, като в тази връзка комисията не е събрала служебно доказателства и е нарушила чл. 35 от АПК, както и че не се е произнесла по наведеното възражение за злоупотреба с личните ѝ данни по чл. 36з от ЗЗЛД от [фирма] и [фирма], като първите са получили личните ѝ данни от вторите и са се обаждали на предоставен от нея на баща ѝ телефон, на който тя е титуляр. Иска оспореното решение на комисията да бъде отменено и преписката да бъде върната за произнасяне на административния орган. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител юрк. Ч., твърди неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното решение. Твърди, че жалбоподателката с конклюдентни действия е дала съгласието си за обработката на личните ѝ данни и предоставянето им на трето лице. Твърди освен това, че в конкретния случай и тогава когато се касае за неизпълнени задължения администратора на лични данни има преимущество, както и неговият интерес, поради и което е било допустимо обработването на личните данни на жалбоподателката, както и предоставянето им на третото лице [фирма]. Твърди, че жалбата в частта на твърдяното копиране на личната карта на жалбоподателката е останало недоказано пред комисията, а и в тази част жалбата пред комисията била просрочена. Претендира разноски и с прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна [фирма], чрез процесуалния си представител адв. К., изразява становище, че жалбата е неоснователна, а оспореното решение – законосъобразно. Претендира разноски.

Заинтересованите страни [фирма] и [фирма] не изпращат представители в открито съдебно заседание и не изразяват становище по жалбата.

Жалбоподателката е уведомена за оспореното решение на 08.03.2013г., жалбата е подадена на 19.03.2013г., т.е. в законоустановения 14 дневен срок. Жалбата е подадена от страна - адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Воден от гореизложеното настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Между страните по делото не се спори, че жалбоподателката Д. Ш. има сключени, както следва: договор за мобилна услуга с [фирма] № 28202 от 29.12.2007г., както и допълнително споразумение към този договор от 19.10.2010г. (стр. 85 и 96 от делото); договор за мобилна услуга с [фирма] от 17.02.2011г. за втори мобилен номер и договор за лизинг от 19.10.2010г. (съответно стр. 87 и 88 от делото). Не е спорно между страните по делото и че жалбоподателката има две неплатени сметки за ползваните мобилни услуги, а именно по фактура № [ЕГН] с дата на данъчно събитие 05.08.2011г. и № [ЕГН] с дата на данъчно събитие 05.09.2011г., от които обаче не става ясно за кои договори и за кои услуги са начислени сумите. Посочва се, че тези сметки не са платени поради оспорване на същите по основание и размер, като това

приема и комисията в оспореното решение. Самата Ш. е подала жалба срещу начислените ѝ суми и е посочила, че няма да плаща два пъти за едно и също нещо (стр. 122 на гърба и 123 от делото). С писмо с дата 12.09.2011г. отправено до [фирма] с поставен печат и подпис на приелия го служител Ш. е прекратила едностранно с едномесечно предизвестие, считано от 20.10.2011г. договорите си с [фирма] (стр. 124 от делото). Във връзка с това писмо от [фирма] с дата 19.09.2011г. е изпратено писмо, с което посочват, че е станало недоразумение и надплатени от нея суми са използвани за погасяване на задължения по фактури от 05.05.2011г. и 05.06.2011г.

В договора за мобилна услуга от 29.12.2007г. (стр. 85) е отбелязано в „х” в полето копия от представени документи – взетото копие от лична карта на жалбоподателката.

[фирма] е изпратил покана за доброволно плащане от 04.10.2011г. до жалбоподателката Д. Ш., с която я е поканил да заплати доброволно дължимите от нея суми.

Между страните не е спорно и че [фирма] е предоставил личните данни на Д. Ш. на [фирма], като за това предоставяне се позовава на договор от 20.07.2009г. сключен между [фирма] и [фирма] с предмет „организирането с различни законосъобразни средства събирането на неизплатени суми от абонати на възложителя”, както и на допълнително споразумение към него от 30.03.2010г. (от стр. 27 до стр. 35 от делото).

[фирма] е изпратило на Ш. извънсъдебна покана за доброволно плащане с дата 23.05.2012г., получена от жалбоподателката на 30.05.2012г. (стр. 126 – от двете страни на делото).

Не е спорно между страните, че жалбоподателката е и абонат на [фирма], като във връзка с твърдение в жалбата е представил становище (стр. 9б), в което е посочил, че не е предоставял личните данни на Ш. нито на [фирма], нито на [фирма], като с последния няма никакви отношения, включително и договорни и че Ш. няма задължения към тях.

С жалба с вх. № Ж 213 от 25.07.2012г. Д. Ш. е сезирала комисията за защита на личните данни, че [фирма] е предоставил неправомерно личните ѝ данни от сключения с нея договор за мобилна услуга, като ги е предоставил на [фирма] и „К. Б. М.”. В жалбата твърди, че това е така, тъй като този мобилен телефон се води на нейно име, но е предоставен от нея на баща ѝ, който през месец юли е започнал да получава обаждания от [фирма] със заплахи и цинични изрази за да се осигури заплащане на спорните суми. Твърди и злоупотреба и предоставянето на личните ѝ данни и от [фирма] на трето лице [фирма], по отношение пък на което твърди извършване на нарушението по чл. 4 ал. 1 т. 2 от ЗЗЛД.

С писма КЗЛД е уведомила [фирма], [фирма] и [фирма] за постъпилата срещу тях жалба. С писма на стр. 70, 72 и 96 посочените лица са изпратили на Комисията становища по жалбата.

С протокол от 14.11.2012г. на КЗЛД жалбата на Д. Ш. е приета за допустима и е насрочена за разглеждане в открито заседание на комисията на 16.01.2013г.

Жалбата вх. № Ж 213 от 25.07.2012г. е разгледана на заседание на комисията за защита на личните данни, проведено на 16.01.2013г., след като са били редовно уведомени всички засегнати страни, като за заседанието е съставен протокол № 1 от 16.01.2013г. В протокола е обективизирано решение да се докладва на следващо заседание, като не е посочена с каква дата ще е то. Такова заседание е проведено на 06.02.2013г. и е обективизирано по Протокол № 4 на комисията от същата дата. За това заседание страните не са били уведомени, като на това заседание е направено

предложение за решение, като комисията е взела решение с 4 гласа „за” и против – няма да се обяви жалбата за неоснователна.

Въз основа на горното е издадено оспореното в това производство решение на комисията за защита на личните данни.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по съображенията изложени по - долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган – комисията за защита на личните данни - в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 38 ал. 2 от ЗЗЛД и във връзка с чл. 8 ал. 6 и ал. 7 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация. Оспореният акт е издаден при спазване на предвидената от закона форма, но при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при неправилното приложение на материално правните разпоредби, по съображенията изложени по - долу.

На първо място при постановяване на оспореното решение административният орган е допуснал съществени нарушения на административно производствените правила, а именно такива на чл. 35 и 36 от АПК. Посочените разпоредби задължават административния орган на първо място да постанови акт след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая, а по втората разпоредба го задължава да събере служебно дори и без искане на страните всички относими към спора доказателства. Видно от събраните по делото доказателства административният орган не е изпълнил тези свои задължения, тъй като на първо място е приел за недоказан от страна на жалбоподателката факта, че е преснимана личната ѝ карта, дори без да е налице противно твърдение от [фирма]. Това не кореспондира с наличните по делото доказателства, тъй като от представения договор за мобилна услуга от 29.12.2007г. с „х” е отбелязано, че е прието копие от личната карта на жалбоподателката, като отбелязването е направено от служител на „К. Б. мобайл”, тъй като договорите се попълват от служителите. При наличието на това твърдение и доказателството – отбелязването в договора – административният орган е следвало да изясни този факт и да събере дори служебно допълнителни доказателства в тази връзка, включително като изиска цялото досие. На второ място по отношение на твърдението за това, че М. е предоставил лични данни на трети лица на жалбоподателката, административният орган отново не е изяснил тези факти и обстоятелства, които са от значение за случая, не е събрал и относимите доказателства. Само и единствено въз основа на твърдението на заинтересованата страна – М. – която е заинтересована от изхода на спора, доколкото и по отношение на нея може да се установи злоупотреба с лични данни, незаконосъобразно административният орган е приел, че такива данни не са предоставяни. В този случай думата на жалбоподателката е противопоставена на думата на лицето за което се твърди че незаконосъобразно е предоставило данни, като тези обстоятелства подлежат на съответна проверка, за което органа е задължен по закон и съответно му е вменено да събере и служебно доказателства. В този случай е можело отново да се изиска и досието на жалбоподателката в М., както и да бъде указано да се ангажират свидетели или да бъдат призовани доколкото се твърди, че такива има – бащата на жалбоподателката, който може да установи, че от [фирма] са

се обаждали на телефона на жалбоподателката. Можело е във връзка с изявление на процесуалния представител на [фирма] пред комисията (стр. 42 от делото) такава справка да бъде изискана от тях или от [фирма], където представителят, посочва, че се съхраняват тези данни при изявлението му пред комисията. Отделно от това от изявление на представителя пред комисията той е поискал да се разпита бащата на жалбоподателката, както и в жалбата и в заседанието е поискал да се направил справка в М.. По тези доказателствени искания от комисията няма произнасяне, което е в противоречие с административно производствените правила. Административния орган включително е можело да използва специални знания – да назначи нещо лице, което да отговори на въпросите след проверка в системите на К. Б. мобайл, М. и [фирма] да ли са разменяли лични данни на жалбоподателката, като това е във връзка с твърденията на представителите им на стр. 45, 46 и 47 от делото, че тези данни се пазят в компютърни файлове. Като не е изяснил посочените по – горе факти, които са от значение за случая и не е събрал относимите доказателства, административният орган е допуснал съществено нарушение на административно производствените правила, което само по себе си е основание за отмяна на оспорения акт.

Следва да се посочи, че направеното възражение от процесуалния представител на административния орган в хода по същество, че жалбата е просрочена по отношение на твърдението за преснимането на личната карта е неоснователно. Това е така, тъй като най – напред ако е приела, че в тази част жалбата е просрочена органът е следвало да я остави без разглеждане, а не да я отхвърля. На второ място нормата на чл. 38 ал. 1 от ЗЗЛД разписва едногодишен срок от узнаване на нарушението и по отношение на това комисията не е събрала доказателства, но не по – късно от пет години от извършването му. Т.е. налице са два алтернативни срока, като в този случай съдът намира, че е приложил вторият, поради липса на доказателства кога жалбоподателката е узнала нарушението. То евентуално е извършено на 29.12.2007г., като комисията е сезирана с жалба от 25.07.2012г., т.е. преди изтичане на петгодишния срок, поради и което се явява допустима и в тази й част.

На следващо място като администратор на лични данни по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД [фирма], [фирма] и [фирма] имат задължение да обработва личните данни на физическите лица в случаите, когато това е допустимо при наличие на поне една от посочените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД предпоставки и в съответствие с изискванията на чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД. Настоящият състав намира, че в настоящия случай не се касае за нито една от хипотезите по чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 7, на които се е позовал административния орган – на т. 7 без изричното й посочване, но изразено такова становище в мотивите, а на т. 2 - изрично.

Оспореното решение на КЗЛД е постановено и в несъответствие с разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД, съгласно която обработването на лични данни е допустимо в случая, когато физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие. Неоснователен поради необоснованост е изводът за наличие на изрично съгласие от страна на Ш. за обработката на личните й данни от [фирма] чрез предоставянето на трето лице. Съгласието се извлича от факта на подписване на договора за доставка на мобилна услуга, в който изрично е декларирал, че приема и се съгласява с Общите условия, като е посочено, че в т. 43 от общите условия се съдържа такова условия. Най – напред в оспореното решение се посочват общите условия, но не се посочва в точно кои общи условия се съдържа такова съгласие. На второ място по представените по делото общи условия на Г. (К. Б. мобайл) за договори за лизинг –

тези които са подписани от Ш. - въобще няма т. 43, както е приела комисията. В тези общи условия (стр. 89 от делото) няма такава клауза няма и друга подобна, с която се дава съгласие за предоставяне на лични данни. Т.е. така приетото от комисията, че е налице дадено изрично съгласие, не отговаря на представените по делото доказателства. Т.е. в конкретния случай и във връзка с представените по делото доказателства не може да бъде направен извод, че Ш. е дала изричното си съгласие личните ѝ данни да бъдат предоставяни на трето лице. С подписването на договора Ш. е дала своето съгласие мобилният оператор (не и всяко друго трето лице, с което същият е или не е в никакви правоотношения) да обработва личните ѝ данни за цели, свързани с получената от нея услуги. Всеки администратор има право да борави с предоставените му лични данни само и единствено за целите на обработката им, които са съответно регистрирани. Безспорно е, че Ш., като е подписал договора, е предоставила личните си данни на администратора, с което му е разрешила достъп до тях. В същото време обаче липсват каквито и да са доказателства, от които може да се направи извод, че тя е дала "изричното си съгласие" същите да бъдат допълнително обработени, по начин надхвърлящ целите на сключения договор, включително и чрез предоставянето им на [фирма].

Освен това в конкретния случай не са налице и условията да прилагане на хипотезата по чл. 4, ал. 1, т. 3 от ЗЗЛД, съгласно която обработването на личните данни е необходимо за изпълнението на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна. Това а така, тъй като в конкретния случай макар и да не е спорно наличието на задължение, то същите са спорни, тъй като Ш. ги оспорва както по основание, така и по размер, както е посочено и в оспореното решение. Освен това не е налице и хипотезата на чл. 24 ал. 1 от ЗЗЛД, тъй като допълнителното обработване на личните данни на Ш. чрез предоставянето им на трето лице [фирма] е извършено през 2012г., тъй като Ш. е получила съобщение за извънсъдебно плащане на 30.05.2012г., а писмото ѝ е изпратено от „С.Г.Г.“ на 23.05.2012г. От представените по делото договор между [фирма] и [фирма] от 20.07.2009г. е видно, че същият има период на действие по т. 5.1.от Раздел V – 6 месеца от подписването му от двете страни, а с анекс от 19.07.2010г. (стр. 84 от делото) този договор е продължен за още 6 месеца от подписването му, като след изтичането на този срок следва автоматично подновяване. Видно обаче от обяснения на представителя на [фирма] в открито заседание пред комисията, че случаят е изтеглен от тях, като в тази връзка настоящият състав намира, че въпросът дали [фирма] е имал право да получи данните на Ш. е останал неизяснен, предвид това, че не е ясно дали към този момент е бил във валидни отношение. Настоящият състав намира обаче, че като цяло и така посоченото не е от толкова съществено значение, предвид това, че за [фирма] не е възникнало правомощие да предостави личните данни на Ш., поради липсата на предпоставките както по чл. 4 ал. 1 т. 2 от ЗЗЛД, тъй като не са налице доказателства за даване на изрично съгласие, така и по чл. 4 ал. 1 т. 3 от ЗЗЛД, тъй като не е налице изпълняемо задължение по договор между Ш. и [фирма], предвид това, че същата оспорва задълженията по основание и размер, а разпоредбата на чл. 4 ал. 1 т. 3 се отнася за изпълняеми задължения, т.е. такива които са станали изискуеми, а не за такива, по които съществува спор. Да се приеме обратното би означавало да се предреша един гражданско правен спор, да се принуди лица да плати по според него недължимо вземане или поне да се окаже извънсъдебно психологическо въздействие, за да не си търси клиента правата, тъй като писмата на

фирмите за събиране на вземания, включително това на [фирма] съдържат заплахи, че при неплащане на тях Ш. ще заплати всички разходи по бъдещо дело (което не е така, а зависи изцяло от изхода на гражданско правния спор), както и че ще бъде включена в списък с ненадеждни платци и съответно в регистър, до който достъп имат финансови институции, като и по този начин се внушава, че в бъдеще би имала пречки от финансово естество при кандидатстване за някакво финансиране и би било по – добре да се откаже от търсенето на правата си.

Във връзка с гореизложеното настоящият състав счита, че оспореното в това производство решение № Ж 213/2012 от 01.03.2013г. на Комисията за защита на личните данни е незаконосъобразно, постановено при неправилното приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, поради което следва да бъде отменено, а преписката следва да бъде върната на административния орган за изпълнение на правомощията по чл. 38 ал. 2 от ЗЗЛД съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в това решение по отношение и на трите лица срещу, които е насочена жалбата, а именно [фирма], [фирма] и [фирма].

Предвид изхода на спора съдът намира за основателно искането на жалбоподателката за присъждане на разноски и за неоснователно искането за присъждане на юристконсултско възнаграждение на ответника и на разноски от заинтересованата страна [фирма]. Предвид правната и фактическа сложност, поради наличието на необходимост от оценка на поведението съобразно нормите на ЗЗЛД на повече от един субект, както и на отношенията между тях във връзка с искането за установяване на нарушение на ЗЗЛД – сам по себе си сложен закон, настоящият състав намира, че възражението за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение за представителство по делото от 1500 лв., е неоснователно. Видно от представени по делото договор за правна помощ, който като договор за поръчка, няма нормативно изискване да е задължително на бланка, в него е посочен договорен адвокатски хонорар, както и че същият е изплатен в брой при подписване на договора, т.е. налице са и доказателства за реално направени разноски за адвокатско възнаграждение и за платена държавна такса 10 лв., няма доказателства за платената комисионна от 5 лв. за превода на държавната такса, поради което следва да бъдат присъдени разноски в размер на 1510 лв., за които са представени доказателства.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2, чл. 173 ал. 2 и чл. 174 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № Ж 213/2012 от 01.03.2013г. на Комисията за защита на личните данни, с което е оставена без уважение жалба с рег. № Ж 213 от 25.07.2012г. от Д. Т. Ш. срещу [фирма], [фирма] и [фирма].

ИЗПРАЩА преписката на Комисията за защита на личните данни за произнасяне с оглед на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в това решение в срок от 14 (четиринадесет) дни от влизане на решението в сила.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на Д. Т. Ш. от [населено място] сума в размер на 1 510 (хиляда петстотин и десет) лева, представляваща

разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: